

РЕШЕНИЕ

№ 40578

гр. София, 04.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 25.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **7454** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Дял трети, Глава единадесета от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по повод искова молба от „РЕСТИЙЛ“ ЕООД, вписано в Търговския регистър при Агенция по вписвания с ЕИК[ЕИК], представлявано от П. Л. С., чрез адвокат Т. Й. Т. – пълномощник ,сътс съдебен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Национална агенция за приходите [населено място], [улица] ,представлявана от директора.С цена на иска: 199 200 /сто деветдесет и девет хиляди и двеста/лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от отменения по административен ред като незаконосъобразен Ревизионен акт №Р-22222522007770-091-001/21.08.2023 г. ведно законна лихва в размер 38 043.94лв.Предявено е искане до съда на основание чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ,да осъди Национална агенция за приходите гр. С., [улица] ,представлявана от директора да заплати обезщетение за имуществени вреди както следва:

-да заплати на „Рестийл“ ЕООД, сумата в размер на 199 200 /сто деветдесет и девет хиляди и двеста/лева, представляваща претърпени имуществени вреди, причинени от отменения по съответния ред Ревизионен акт (РА) № Р-22222522007770-091- 001 / 21.08.2023г., ведно със законната лихва от датата на подаване на настоящата искова молба до окончателното изплащане на претендираното обезщетение.

-да заплати на „Рестийл“ ЕООД, вписано в Търговския регистър при Агенция по вписвания с

ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], сума в размер на 38 043.94/тридесет и осем хиляди и четиридесет и три 0.94/лева — представляваща законната лихва върху претендираното обезщетение за периода от датата на Решение № 280 от 01.03.2024г. на Директор на Дирекция ОДОП С., до датата на подаване на настоящата искова молба.

В исковата молба се излагат твърдения, че са изпълнени условията на [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#) за уважаване на иска, а именно: - незаконосъобразен административен акт, който е отменен по административен ред от горестоящия орган - директор на Д"ОДОП" - С., вреда от този акт, представляваща платено адвокатско възнаграждение във връзка с оспорването му, причина връзка между вредоносния резултат и незаконосъобразния административен акт.

В съдебно заседание ищецът, редовно призован, не се представлява. Адв. Т. редовно упълномощен в писмени бележки, поддържа исковата молба и претендира разноски по делото. Излага подробни съображения във връзка с основателността на предявените искове.

Ответникът - Национална агенция за приходите - С., чрез процесуалния си представител ст. юрк. А., в представен писмен отговор и в с.з. оспорва иска, алтернативно моли да бъде намалена претенцията за адвокатско възнаграждение до размера на минимално установеното възнаграждение в Наредбата за минималното възнаграждение на адвокатите. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурора при СГП, излага становище за основателност на исковата претенция, относно размера на обезщетението предоставя на съда по справедливост.

АССГ намира предявения иск допустим.

Касае се за иск с правно основание по [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#), доколкото е заявено искане за присъждане от съда на обезщетение за имуществени вреди, ведно с акцесорните претенции за лихви, за които вреди се твърди да са настъпили като резултат от незаконосъобразен акт на държавен орган при изпълнение на административна дейност - Ревизионен акт № Р-22222522007770-091-001/21.08.2023 г. на ТД на НАП С., отменен по предвидения за това административен ред.

С оглед характера на исковата претенция, съставляваща по същество искане за обезщетяване на имуществени вреди, равняващи се на направени разноски при административно обжалване по ДОПК на отменен административен акт, не е налице и ограничението за приложение на реда по ЗОДОВ, предвидено в [чл. 8, ал. 3 от ЗОДОВ](#). В глава осемнадесета на ДОПК "Обжалване на ревизионния акт по административен ред", няма норма, която да урежда въпроса с разпределението на понесените от страните разноски. Съгласно § 2 от ДР на ДОПК за неуредените в кодекса въпроси се прилагат разпоредбите на АПК и Гражданския процесуален кодекс (ГПК). В АПК в глава шеста "Оспорване на административните актове по административен ред" също не е предвиден ред за направените от страните в това производство разноски. Затова и съобразно с предвиденото по [чл. 19, ал. 3 във връзка с, ал. 1 от ЗНАП](#), както и чл. 17, ал. 6 от ДОПК, за направения разноски в административното производство по глава осемнадесета на ДОПК съществува единствено възможността да претендира като претърпени вреди направените разноски по реда на [чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ](#), на каквото основание е предявена и разглежданата по настоящото дело искова молба. В насока на тези изводи са и мотивите към

Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на ВАС.Определящо за квалификацията на иска за вреди именно по [чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ](#) е обстоятелството,че актът, от чиято незаконосъобразност се претендират вредите, се издава от административен орган, в резултат на административна дейност,поради което представлява властнически акт.В случая се претендира обезщетение от незаконосъобразен ревизионен акт, отменен във фазата на административното му обжалване.

Следва да се отбележи също така, че тъй като законната лихва за забавено плащане на процесното паричното задължение не подлежи на присъждане в рамките на административното производство, за ищеца не съществува друг правен способ да претендира същата, освен по исков ред.Законната лихва има обезщетителна функция за вредите на кредитора от забавата при неизпълнение на парично задължение.Законна лихва за забавено изпълнение на парично задължение се дължи на кредитора във всички случаи на забава, поради което и не съществуват пречки да се предяви отделно искане за присъждане на лихви.

На следващо място, искът е предявен от надлежна страна, предвидена сред лицата, които могат да търсят обезщетение в разпоредбата на [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#), респ. чл. 203 от АПК. Същият е предявен и против надлежен ответник, доколкото по смисъла на [чл. 205 от АПК](#) искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт са причинени вредите. В случая издатели на ревизионния акт, от чиято незаконосъобразност се твърди да са произтекли вреди за ищеца, са началник отдел Л.К. и И. И.–Д. главен инспектор по приходите към ТД на НАП С../л.75/Териториалните дирекции не са юридически лица и поради това и доколкото издателите на отменения РА са част от административната структура на Национална агенция по приходите, която е юридическо лице, съгласно [чл. 2, ал. 2 от ЗНАП](#), правилно искът е насочен именно към този ответник.

По същество исковата претенция се явява основателна.

От приетите и приложени по делото доказателства се установява от фактическа страна,че срещу ищеца/ТД/ е бил издаден Ревизионен акт Р-29002921002103-091-001/18.02.2022г., по повод извършено на ревизионно производство.Същото е започнало със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/№Р-2222522007770-020- 001/15.12.2022г.,върчена по електронен път на 29.12.2022 г., изменена със заповед за изменение на ЗВР/ЗИЗВР/№Р-2222522007770-020-002/24.03.2023г. на „РЕСТИЙЛ“ ЕООД за определяне на задълженията за корпоративен данък за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2018 г. Всички заповеди са издадени от Л. К. К., на длъжност началник отдел „Ревизии и проверки“ в дирекция СДО при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01 - 2047/31.10.2019г. на Директора на ТД на НАП С..За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р- 2222522007770-092- 001/21.06.2023г.,върчен електронно на 22.06.2023 г. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК с вх.№ 2553-06-666/04.08.2023г. е депозирано писмено възражение срещу констатациите на РД предложението за установяване на данъчни задължения.С Ревизионния доклад на „РЕСТИЙЛ“ ЕООД е прието че следва да бъде начислен за довносяне корпоративен данък и лихви в размер на 9 437 590,65/девет милиона четиристотин тридесет и седем хиляди петстотин и деветдесет 0.65/лева,като установени задължения са разпределени по следния начин-за корпоративен данък по Закона за корпоративно подоходно облагане /ЗКПО/ за 2017 г. и 2018 г. в общ размер на 6 407 988,44 лв. и начислените лихви в общ размер на 3 187 612,95 лв.

С оглед защитата на правните си интереси,в хода на ревизията, приключила с РА,,РЕСТИЙЛ“

ЕООД е потърсило правна помощ и съдействие от адвокат Т. Й. Т., за което подписано пълномощно и е бил сключен договор за правна защита и съдействие от 30.06.2023г. между дружеството и адвоката/л.52/На основание чл.1 ал.1 от договора, дружеството е възложило правни консултации във връзка с приложението на процесуалното и материално данъчно законодателство;

-преценка за изготвяне на проект на възражение или представяне на доказателства от счетоводството срещу Ревизионен доклад №Р-2222522007770-092-001/21.06.2023г. съставен от органите по приходите при ТД на НАП С.;

-изготвяне на проект на жалба срещу Ревизионен акт издаден от органите по приходите по образуваното ревизионно производство със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221722003840-020-001/27.07.2022, изменяна със Заповед за възлагане на ревизия № Р-2222522007770-020-001 / 15.12.2022, изменяна със Заповеди Р- 2222522007770-020-002/ 24.03.2023г.;

В договора /л.52-53/ е предвидено, че услугите, свързани с процесуално представителство и защита срещу евентуален РА, който може да бъде издаден на Дружеството в резултат на Ревизията, ще бъдат фактурирани на всеки етап от защитата (една административна в размер на 199200 лева с ДДС и две съдебни инстанции АССГ и ВАС) на база минимален адвокатски хонорар по реда на Наредба №1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, определен съобразно с конкретния материален интерес, произтичащ от установените с РА задължения. По силата на договора, адв. Т. е предоставил услуги в полза на ищеца, свързани с обжалване на РА. След приключването на Ревизията, в изпълнение на поетите задължения по договора и в законово определения 14-дневен срок, адв.Т. е изготвил и депозирал до дирекция ОДОП-С. при ЦУ на НАП, жалба с вх. № 2553-06-797 от 25.09.2023г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. № 23-30- 39/03.10.2023г. по регистъра на Дирекция ОДОП С. от „РЕСТИЙЛ“ ЕООД. Съгласно разпоредбата на чл.2, т. 4 от договора, адв. Т. е издал фактура №0000000053/19.09.2023г. за дължимото му възнаграждение в размер на 199200.00лв./сто деветдесет и девет хиляди и двеста/лева с ДДС, като във фактурата е посочено жалба срещу РА № Р-2222522007770-091 -001/21.08.2023г. Възнаграждението по фактурата е заплатено от „РЕСТИЙЛ“ ЕООД на адв.Т. на 27.09.2023г./л.58/В резултат на изготвената и подадена от адв. Т. жалба до Директорът на Дирекция ОДОП –С. при ЦУ на НАП, същият е издал Решение №280 от 01.03.2023г.с което обжалваният Ревизионен акт (РА) №Р-2222522007770-091 -001/21.08.2023 г. е отменен изцяло.С предоставените от адв. Т. услуги по договора, се е постигнал целения от дружеството резултат — отмяната на незаконосъобразния РА в фазата на административно обжалване.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав прави следните правни изводи:

Предявените иски са процесуално допустими - твърдят се имуществени вреди от отменен ревизионен акт, издаден от орган, принадлежащ към структурата на ответника. Спазена е разпоредбата на [чл. 205 от АПК](#), съгласно която искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто частично незаконосъобразен РА са причинени вредите. В случая това е Националната агенция по приходите, която по силата на [чл. 2, ал. 2 от ЗНАП](#) е

юридическо лице на бюджетна издръжка.

Съгласно [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#) държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорност за дейност на приходната администрация, предвидена в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и [чл. 17, ал. 6 ДОПК](#), следва да са налице трите елемента от правопораждащия фактически състав: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие; 2. имуществени или неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между тях. Отговорността е безвиновна - съгласно [чл. 4 от ЗОДОВ](#) държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.

С аргумент от [чл. 154, ал. 1 от ГПК](#), вр. чл. 144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането - [чл. 4 от ЗОДОВ](#). Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени - следващите по време и място неправомерния резултат.

Ищецът извежда претенцията си за обезвреда, за имуществени вреди- заплатено адвокатска възнаграждение.Реалното извършване на тези разходи от ищеца не се оспорва от приходната администрация.

Спорът по делото е налице ли е третият елемент от фактическия състав на отговорността по [чл. 1 ЗОДОВ](#) - налице ли е пряка причинна обусловеност между отмяната на акта и разходите, с които е намаляло имуществото на дружеството.

В съдебната практика е безпротиворечиво възприето доктриналното разбиране, че причинната връзка е обективен признак, защото съществува в обективната действителност независимо от желанията и волята на отделните лица, включително на извършителя на правонарушението/издателя на незаконосъобразния административен акт/.Причинната връзка е едностранна и необходима.Едностранна е,защото само неправомерното поведение трябва да причинява вредата,но не и обратното.Необходима е, защото винаги след проявлението на неправомерното поведение се проявява вредата.Необходимо е вредата да е "пряка и непосредствена последица" от противоправното поведение, което приложимо по отношение на причинната връзка при всички видове правонарушения /деликт, договорно неизпълнение, административно нарушение, престъпление/.Прекият и непосредствен характер е присъща черта на причинната връзка.П. поведение изпълнява ролята на необходимо условие, без което вредата не би се проявила.Причинната връзка между противоправното поведение и вредата като факт от действителността трябва да бъде доказана във всеки конкретен

казус.Доказването на причинната връзка е в тежест на ищеца.

По повод претенцията за заплатено от ищеца възнаграждение за предоставяне на адвокатски услуги, съдът намира следното: Съгласно константната съдебна практика, в законодателството липсва процесуален ред, по който страната в производството по оспорване на административен акт по административен ред, в процесния случай РА, може да претендира направените разходи по повод оспорването така, както е налице специален ред за разпределяне и присъждане на разноските при съдебното оспорване на РА по [чл. 161 от ДОПК](#). Според § 2 от ДР на ДОПК за неуредените въпроси в кодекса се прилагат разпоредбите на АПК и ГПК. В АПК също не е уреден въпросът с разноските в административното производство, като не е засегнат в глава Шеста "Оспорване на административните актове по административен ред".При липсата на друг процесуален ред за обезщетяване на страната, направила разноски в производство по оспорване по административен ред остава единствено възможността да се претендира възстановяване на направените разноски по реда на [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#).

В процесния случай, както се посочи, е установена по делото отмяната на издаден РА, която отмяна е настъпила след успешно оспорване от страна на ищеца. В развилото се пред Директора на Дирекция "ОДОП"-С. при ЦУ на НАП в производство по обжалване на ревизионния акт се установява ищецът да е направил имуществени по своя характер разходи, тъй като е заплатило на адвокат всички извършени правни услуги от същия. Така направеният разход се явява имуществена вреда за ищеца, която е в пряка причинна връзка с отменения като незаконосъобразен ревизионен акт и е непосредствена последица от него, доколкото ищеца не би търсил и заплатил адвокатски хонорар, ако срещу него не бе издаден оспорения пред административния орган РА. Като последица от това Дружеството е претърпяло вреди в размер на заплатените възнаграждения за изготвяне на писмени документи, представяне на доказателства, представителство и защита в полза на адв.Т.Настоящият състав следва да отбележи,че защитата в административното производство по ДОПК не е задължителна, следва да се отбележи и изричното разрешение, закрепено в Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на ВАС по т. д. № 2/2016 г., ОСС, I и II колегии, според което адвокатската защита е конституционно закрепена и законово регламентирана в Закона за адвокатурата, поради което заплащането на хонорар се явява имуществена вреда, тъй като е налице отрицателно изменение в имуществото на ищцовото дружество. Видно от данните по делото, дружеството не би потърсило адвокатска защита, ако не бе налице незаконосъобразен РА, който установява данъчни задължения за горепосочените периоди и което е против законните му интереси.В процесния случай е безспорно, че е налице отменен като незаконосъобразен РА. В същото време, обжалването на РА пред Директора на Дирекция "ОДОП"С. при ЦУ на НАП е задължителна предпоставка за допустимост на съдебното обжалване на основание [чл. 156, ал. 1 от ДОПК](#), поради което обосновано ангажирането на професионална защита, каквато е адвокатската. Съгласно т.1 от Тълкувателно решение (ТР) № 6/06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК на Върховния касационен съд, съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението.В договора следва да е вписан начинът на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а, ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна защита е достатъчно и

има характера на разписка. В случая, е приложима първата хипотеза – за заплащането на хонорара в общ размер на 199200.00 лв. са приложени съответните доказващи плащанията документи – **фактура, преводно нареждане**, с което са изпълнени изискванията на закона – [чл.78 ал.1 от ГПК](#), с оглед даденото тълкуване от ВКС в цитираното решение. По възражението на ответника за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение следва да бъде отбелязано, че с [ТР № 1 от 15 март 2017 г.](#) по т. д. № 2/2016 г. на ВАС е прието, че възражението по [чл.78 ал.5 от ГПК](#) за прекомерност на платения адвокатски хонорар при несъответствие с действителната фактическа и правна сложност на делото и възможността на съда да го намали до минималния такъв, определен от наредбата по [чл.36 ал.2 от Закона за адвокатурата](#), е една от възможностите на страната, в случая държавата, да защити правата си и да не позволи на ответната страна да бъде присъден хонорар, несъответстващ на критериите на този член от закона - "справедлив и обоснован", който би довел до неоснователно обогатяване. В тази връзка трябва да се съобрази и решение от 28.07.2016 г. по дело С-57 на Съда на ЕС, където е прието, че правната уредба следва да цели да гарантира разумния характер на подлежащите на възстановяване разноски, като се съобразят предметът на спора, неговата цена, труда и разноските, които трябва да понесе загубилата страна, следва да бъдат пропорционални.

С оглед изложеното съдът не установя направените разноски да се са непропорционални. Интересът от обжалване на РА е равен на установените с него задължения – в случая 9595601.39 лв.

Съгласно разпоредбата на [чл.7 ал.2 т.7 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г.](#) минималният размер на адвокатското възнаграждение (действаща разпоредба, ДВ, бр.68 от 2020 г.), който се дължи за дело е съобразен с материален интерес за оспорване на акта които е 9595601.39 лв. В случая, уговореният между страните размер на адвокатския хонорар за оспорването на акта е 199220.00 лв./с ДДС/,който е с 3080.82 лв. под законоустановения минимум /изчислен от съдът/ $39650 + 128934,02=168584,021$ без ДДС/,който съдът намира за справедлив и обоснован, с оглед извършената работа по проучване на казуса и изготвяне на жалбата срещу РА, като се вземат предвид обхвата на ревизията, който като период от време е сравнително кратък, затова пък отговорността, която се търси с него и вида данъчни задължения, изискват значителна подготовка.С оглед изложеното съдът намира, че искът следва да бъде изцяло уважен в целия претендиран размер от 199220.00 лв./с ДДС/. Разпоредбата на пар.2 от ДР на Наредба № 1/2004г.за минималните размери на адвокатските възнаграждения предвижда,че за регистрираните по ЗДДС адвокати ДДС се начислява върху възнагражденията по Наредбата и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение.Следователно,размерите на минималните възнаграждения по Наредбата,при регистриран по ЗДДС адвокат,се явяват данъчна основа,върху която се дължи ДДС при осъществена услуга по Наредбата-в случая процесуално представителство пред административен орган. Адв.Т. е регистриран по ЗДДС,поради което крайният размер на дължимото на адвоката възнаграждение включва ДДС.Доколкото разпоредбата на пар.2 от ДР на Наредба № 1/2004г.за минималните размери на адвокатските възнаграждения не въвежда правило,че данъчната основа включва ДДС,то тя не противоречи на постановките на Директива № 2006/112/ЕО на

Съвета от 28.11.2006г.относно общата система на ДДС.

С оглед гореизложеното, съдът приема, че съдът намира, че искът е доказан по основание и по размер и като такъв следва да бъде уважен, като ответната страна бъде осъдена да заплати на ищеца обезщетение за имуществени вреди, произтичащи от заплатено адвокатско възнаграждение в административното производство и по оспорване на незаконосъобразен РА, издаден против ищеца, доколкото в [чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ](#) държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от длъжностно лице.

Досежно претенцията на ответната страна за намаляване на сумата в предявения иск до размера на минимално установеното възнаграждение в Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /Наредба № 1/2004/ поради несъобразяване с принципа на справедливостта и съразмерността.Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на ВАС по т. д. № 2/2016 г., ОСС, I и II колегия, съдът спазва принципа на справедливостта и съразмерността, като присъжда само и единствено такъв размер на обезщетение, който отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от ЗА., а именно - да е обоснован и справедлив, което означава да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства която и да е от страните в производството. Чл. 36, ал. 2 от ЗА сочи, че размерът на адвокатското възнаграждение следва да е обоснован и справедлив, както и че не може да е по-нисък от предвидения в Наредба № 1/2004 г. на ВСС размер за съответния вид работа. Според § 1 от ДР на Наредба № 1/2004 г. за непредвидените в тази наредба случаи възнаграждението се определя по аналогия. В процесния случай е налице хипотезата на чл. 8 от Наредба № 1/2004 г., която урежда процесуалното представителство по административни дела с определен материален интерес.Предвидените в Наредбата стойностни рамки са само долна граница, под която адвокатите не могат да договарят възнаграждение за оказана от тях правна помощ, а самият размер може да бъде определен свободно въз основа на договаряне с клиента. В процесния случай оказаната помощ от процесуалния представител на дружеството се е изразила в изготвяне на жалба срещу отменения впоследствие изцяло РА, с което и предвидената в ДОПК защита по административен ред е била реализирана в пълен обем.Следва да се посочи също така, че правото на защита и правна помощ е основно конституционно право не само на гражданите, но и на юридическите лица и упражняването му не може да се тълкува само и единствено като акт на свободната воля на договаряне на ищеца Макар, действително, сключването на договор за предоставяне на правни услуги и конкретните му клаузи да са предмет на свободно договаряне между страните, основанието му е единствено необходимостта от защита срещу административния акт.Да се приеме липсата на възможност за обезщетяване на вредите от разноски за правна защита от отменен незаконосъобразен акт, би означавало да се ограничи правото на защита на оспорващия, което очевидно не е идеята на законодателя.Предвид изложеното по-горе, в тази връзка следва да се съобрази и решение от 28.07.2016 г. по дело С-57 на Съда на ЕС, където е прието, че правната уредба следва да цели да гарантира разумния характер на подлежащите на възстановяване разноски, като се съобразят предмета на

спора, неговата цена, труда и разноските, които трябва да понесе загубилата страна, следва да бъдат пропорционални. С оглед изложеното съдът не установява направените разноси да са непропорционални/несъразмерни предвид интереса от обжалване на РА, равен на установените с него задължения - в случая 6 407 988,44 лв. лева главница и лихва в размер на 3 187 612,95 лв. или общо 9 437 590,65 лв.

Относно направеното възражение в отговора на ответната страна, настоящият състав намира следното: Обстоятелството, че приходната администрация намира финалното възнаграждение за прекомерно е пряка последица на факта, че точно прекомерно се явява начислението в РА, което е и доказано незаконосъобразно и то съгласно влязъл в законна сила акт на самата приходна администрация. Тази част на адвокатското възнаграждение зависи изцяло от резултата по обжалването, което от своя страна значи, че целият разход, в случай на неуспешно или частично уважено жалене на РА би бил в нулев или незначителен размер. С обжалваният РА е определено незаконосъобразно данъчно задължение в размер на 9 437 590,65 лв. на ищеца в производството по извършвана ревизия. Тоест, възнаграждението в определен размер е пряка функция на незаконосъобразния и недоказан административен акт на приходната администрация, която в настоящото производство се позовава, с цел защита, именно на довод за прекомерност.

Не се установява от доказателствата по делото нито една от хипотезите на [чл. 5 от ЗОДОВ](#), които биха били основание за отхвърляне на иска или намаляване размера на присъденото обезщетение.

Досежно претендираната от ищеца претенция за лихви, съдът съобрази следното: Законната лихва има обезщетителна функция за вредите на кредитора от забавата при неизпълнение на парично задължение. Съгласно задължителните постановки на Тълкувателно решение № 5/14.07.2022 г. на ВАС, по т.д. № 4/2020 г., ОСС, I и II колегии, законна лихва върху платените в административно-наказателните съдебни производства адвокатски възнаграждения може да се претендира като съдебни разноси, като е посочено, че началният момент, от който същата законна лихва се дължи при присъждане, е датата на влизане в сила на съдебното решение, с което актът е отменен като незаконосъобразен. В допълнение е поставено изискването лихвата да е поискана именно от тази дата. В процесния случай е поискано присъждането на лихва за забава в размер на 38 043.94/тридесет и осем хиляди и четиридесет и три 0.94/ лева лева, като е посочена начална дата на претенцията. При определяне на началния момент на дължимостта на законната лихва, върху обезщетението за вреди по ЗОДОВ, съдът съобрази т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на Върховния касационен съд по тълкувателно гр. д. № 3/2004 г., съгласно което началният момент на забавата при незаконни актове на администрацията и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизане в сила на решението, с което е отменен административния акт. При съобразяване с цитираното ТР на ВКС, на ищеца следва да се присъди законната (мораторна) лихва върху размера на присъденото обезщетение, считано от 01.03.2024 г. - датата на отмяна на РА от решаващия орган с Решение № 280 от 01.03.2024 г. на директора на Д"ОДОП"-С. при ЦУ на НАП до предявяване на иска в съда - 16.07.2025 г., в размер на 38 043,94 лева.

Основателна се явява и следва да се уважи и претенцията на ищеца за присъждане на законна лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на присъдената като главница дължима сума от 199 200 лв.

На основание [чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ](#), на ищеца ще следва да бъдат присъдени и сторените в настоящото производство разноски в размер на общо 16825,00 лева, съгласно представения списък, от които 16 800.00 лева, изплатен размер на адвокатско възнаграждение и 25.00 лева заплатена държавна такса за образуване на делото. Направеният разход за адвокатско възнаграждение е доказан от представените към Списъка на разноски, писмени доказателства./л.400/

Що се касае до възражението за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар /л.313 гръб/, то същото според съда е неоснователно, като възнаграждението е видно да е определено в близост до минималния предвиден размер по чл. 8, ал. 1 т. 2 вр.чл.7 ал.2 т.5 от Наредба № 1/2004 г. във връзка с § 2а от ДР на Наредбата и по никакъв начин не може да се счете, че са налице основания за присъждането на по-нисък размер на разноските в тази им част по смисъла на [чл. 78, ал. 5 от ГПК](#). В конкретния случай, оказаната от адв. Т. по настоящото дело правна помощ се изразява в изготвяне и депозиране на исковата молба с доказателства, в която е изложил аргументи за основателността на претенцията. Поради това и в процесния случай заплатеният действително от ищеца размер на адвокатското възнаграждение, който е в размера малко над минималния/3968+8650=12618 лв. без ДДС/ или 15141,60 лв, предвиден такъв по специалната Наредба № 1/2004 г., не е несъразмерен или несъответстващ на критериите по чл. 36, ал. 2 от ЗА, нито може да бъде определен като прекомерен.

Водим от горното, Административен съд – София-град, 34 състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите [населено място], да заплати на „РЕСТИЙЛ“ ЕООД, вписано в Търговския регистър при Агенция по вписвания с ЕИК[ЕИК], представлявано от П. Л. С., сумата от 199 200/сто деветдесет и девет хиляди и двеста/лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от отменения по административен ред, като незаконосъобразен Ревизионен акт №Р-22222522007770-091-21.08.2023г. на ТД на НАП С., Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“, ведно със законната лихва до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите [населено място], да заплати на „РЕСТИЙЛ“ ЕООД, вписано в Търговския регистър при Агенция по вписвания с ЕИК[ЕИК], представлявано от П. Л. С., сумата в размер на 38 043.94/тридесет и осем хиляди и четиридесет и три лева и деветдесет и четири стотинки/лева, представляваща законната лихва върху претендираното обезщетение за периода от датата/01.03.2024г./ на Решение № 280 от 01.03.2024г. на Директор на Дирекция ОДОП С., до датата/16.07.2025г./ на подаване на настоящата искова молба.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите – [населено място] да заплати на „РЕСТИЙЛ“ ЕООД, вписано в Търговския регистър при Агенция по вписвания с

ЕИК[ЕИК], представлявано от П. Л. С. сумата от 16825,00 лева (шестнадесет хиляди осемстотин двадесет и пет) лева, представляващи направените в производството по делото разноси.

съдия: